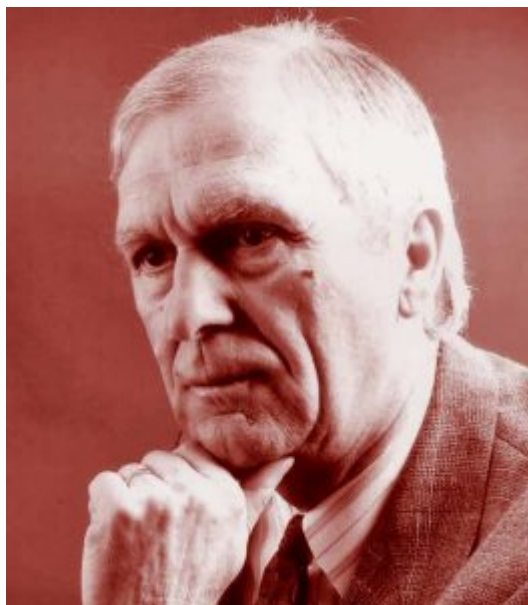

DAN ROTARU un boier al iubirii

Deunăzi, am primit de la Dan Rotaru din Pitești, distinsul prieten și poet, o carte de versuri, „Răstignire în cuvânt”. Scria acolo, „Prietenului meu drag, Poetului George Stanca, în semn de neuitare, această carte căreia-i adaug inima (graphic n.n.).

Azi 18 ian 2016 și mereu “. Dragul de el... Apoi, mi-a mai trimis o carte și nu am primit-o. Nu știu de ce. Așa că i-am telefonat, mulțumit, confirmat... Acum, îl găsesc zilnic pe net. Cu versuri. De amor...

Noi ne știm de pe vremea SLASTului lui Cristoiu, când i-am remarcat calitățile de poet la iubirii. Câtă duioșie, candoare, tandrețe sălășuiesc într-însul...

Are un izvor nesecat, un izbuc!

Dar Dan este-ntr-o continuă hemoragie lirică. E fabulos. E duios. E-ndrăgostit perpetuu. E un Romeo dureros de trist din amor. E un Poet. Uneori mă miră. Și, din mirare, dau în indignare. Cum de acest Poet care doarme cu lira-n brațe, care-și dăruie

poemele - frumoase ca un safir la lumină - cu o culanță de boier prosper, e atât de puțin cunoscut? În timp ce lumea, boboru', populimea, duodenele mioritice se extaziază la nu știu ce cioară de pe gard care-și croncăne screamățul existențial. Acesta să fie poporul român? Dar, ce zic eu de Dan Rotaru când generația de azi habar nu are de Eminescu?! De vreme ce mai sunt întregi ăia care l-au numit pe Mihai „cadavrul din debara” și l-au contestat vehement. Un popor viu reacționa! Prompt! Mortal!

Așa, bietul Dan Rotaru, îndrăgostitul de poezia de dragoste, romantic, un desuet de gest vetust, scrie ca și cum mănâncă. Iar la fiecare mic dejun pune pe Facebook câte un poem, cel puțin minunat, de dragoste. Cum să nu-l iubiți, voi, fetelor... în plan metafizic, desigur!? Și, cum să nu-l iubească aceia care, îndrăgostiți și ei, neputincioși liric, îl citează lăsându-și iubitele a se-nțelege că ei sunt autorii? Iată, o fraudă admisă.

În numele iubirii... Iar dacă fetele se îndrăgostesc de acești alții, mângâiate cu brocartul metaforelor lui Dan, să fie fericite! Și Ei pe lângă ele! Poetul a comis o faptă creștinească.

În ceea ce mă privește, eu îl urăsc sincer pe Dan Rotaru. Cu o invidie celestă... căci și eu scriu poeme de amor... dar nu ca el. Căci, ca el mai rar...

Să-l citim și respectăm pe acest discret boier al iubirii, Dan Rotaru. Căci el ne învață să iubim duios, ușor, ca-ntr-o poemă de amor...

GEORGE STANCA

DORURI

Mi-e dor de tine, cum mi-e dor de toamnă.

Mă dor toți crinii, în vară neînfloriți.

Dacă-ți va cere trupul suflet, Doamnă,
pe mine uită-mă să mă promiți!

Dacă nu-n asta, poate-n altă lume,
de ne-o fi dat să ne mai întâlnim,
la fel, pe-un pat înmiresmat de brume,
de tot dori-vom să ne contopim.

De-a ta plecare, ca de-a toamnei, sufăr,
bolind ca soarele pe-un cer inert.

Obrajii de-ți mângâi cu flori de nufăr,
îmi cheltui lacrima ca să te iert.

Hai să ne facem un palat de brume,
iar vara s-o dosim prin încăperi,
și, pe ascuns, iubirile postume
să le trăim în viitorul ieri!

Mi-e dor de toamnă, azi, cum mi-e de tine:

cu ea aș vrea să-nceapă-oricare an,
cum casa-n temelii să se termine,
după ce curge toată din tavan...

Poate așa-n iubirea mea bătrână,
te vei ascunde cum nici eu am vrut:
minciună și-adevăr ce, mână-n mână,
își duc, târâș, sfârșitul spre-nceput..

NOROCUL RĂU

Noaptea noastră s-a dus să se culce,
ori în noi, ori în steaua de seară.

Fă-mi doar astăzi cafeaua mai dulce,
că mi-e lumea destul de amară!

Cântărim deopotrivă lumina
din transfuzia divină de soare,
măsurând doar cu lacrima vina
și trăind, zi de zi, cum se moare.

Eu alerg cu iubirea la gură,
că în suflet pătruns-a rugina.

Fericit, te iubesc azi cu ură
și mă apăr murind, ca albina...

Vei mai da de iubiri, nu te teme:
nu-ncropesc, singuri, macii, o vară;
și-alte flori, nu doar crizanteme,
toamna-n noi, an de an, o presară...

Mă iubești cum zăpezile focul,
te urăsc cum petalele bruma.

Hai să fim fericiți că norocul
rău nu ne-a năpădit până-acuma!..

ULTIMUL POEM

Să pleci fără ca nimeni să te cheme,
și, năpădit de drumul ce-l apuci,
să uzi, cu lacrimi, albe crizanteme,
și, înflorite, ei să i le duci.
Să stai la o răscruce de poeme
și să le petecești ușor c-un vers,
căci pixuri vor mai plânge, nu te teme:
nu-i secetă de vis în univers.
Pe viață, în tihnă, să probezi toteme,
sărutul să-l aprinzi cu gura ta,
și să dezlegi iubiri, ca teoreme
cu care Dumnezeu te-o blestema.
Blânzi, unul altuia să vă fiți dileme,
cum carnea ta ei suflet îi va fi,
și apoi, bântuiți de anateme,
pe-un pat de lacrimi vă puteți iubi...

DE CE TACI?

Eu mor, dar mă prefac că nu mă doare,
tu mori, dar te prefaci că mă trăiești,
și, goală-n a zăpezilor dogoare,
prin ochiul meu și-acum te risipești.
Să nu mă-ntrebi de ce suspină marea,
când, zilnic, mă-ntâlnesc cu ea la mal:
cu-aceiași pescăruși tot umplu zarea,
și curăț de nisip același val.
Te-aș aștepta și dincolo de moarte,
mut, cu garoafe roșii la urechi,
că nu-i pe lume alta ce-o să poarte
ascunse-n palme mângâieri mai vechi.
Vezi, mă prefac în abur de cuvinte,
când numele, rostindu-mi-l, mi-l stingi!
Chiar și ca Dumnezeu ești mai cuminte:
mă nasc din nou, când fața mi-o atingi.
Sunt, la apus, un fluture de-amiază,
dresat să stingă stelele din zori.
Privește, cerul iar se subțiază
pe margini, și îl peticesc cu nori!
Mă tot prefac că lumea nu mă doare.
Tu, pentru plânsu-mi, lacrimă te faci.
Când coapsele-ți se schimbă la culoare,
nesărutate, spune-mi, de ce taci?!

MAC ÎNFLORIT PE MARE

Nesărutate, buzele-mi se trec,
ca merele rămase neculese.
Fără scăpare, în lume mă înec
ca-n râul cu izvoare ne-nțelese.
Privind la tine, în timp ce te dezbraci,
de tine-oglinda se îndrăgostește.
Iubirea, ca pe-o boală, tu ți-o zaci,

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ
*Independența
prin Cultură*

când valu-n larg o mare-și împletește..
Să trecem, liniștiți, peste sărut,
și-oprindu-ne la-o margine de floare,
s-o colindăm cu miros de-mprumut,
după ce-am dezghiocat-o de culoare!
Mi-ajunge inima doar pentr-un vis,
și palma, pentru-un sân, să ți-l mângâie.
Azi, sfinții, și în slăvi și în abis,
neconținut duc dorul de tămâie.
Eu te-am iubit ca la zeiști porunci:
la tine, mă-nchinam ca la altare.
Nesărutată, gura-mi, de atunci,
se scutură ca-un mac crescut în mare...

INDEPENDENȚA ROMÂNĂ

*Independența
prin Cultură*